

ПРАВНИ И ЕКОНОМСКИ СТАТУС ЈАВНИХ И ПРИВАТНИХ СКЛАДИШТА ЗА ЖИТАРИЦЕ *

Веселиновић Јанко ¹, Марковић Тодор ²,
Дукић Мијатовић Маријана ³

Резиме

Смањивање осцилација у снабдевању тржишта, стабилизација цена и очување квалитета и масе зрна, јесу најважнији задаци складиштења. Законско уређење области складиштења житарица за потребе трећих лица има два основна разлога. Први се тиче потребе да се обезбеди хигијенска пракса за безбедно складиштење житарица. Други разлог је сигурност оставодавца за ускладиштену робу. Одлуку о продаји својих ускладиштених вишкова житарица, пољопривредни произвођачи могу донети онда када то њима највише одговара, само у случају да складиштар није у монополском положају, и да не условљава оставодавца. Лиценцирана складишта која складиште пољопривредне производе издају робне записе власнику ускладиштених производа, а гаранти или компензациони фондови обезбеђују сигурност за ускладиштену робу. Србија има закон о јавним складиштима за житарице, али се он недовољно примењује, док област тзв. приватних складишта за житарице није нормативно уређена. То производи бројне проблеме у пракси, и нужне су законске измене.

Кључне речи: јавна складишта, приватна складишта, житарице, економија складиштења, компензациони фонд

* Рад је део истраживања на пројекту ИИИ 46006 „Одржива пољопривреда и рурални развој у функцији остваривања стратешких циљева Републике Србије у оквиру дунавског региона“ и пројекту ИИИ 47024 „Друштвени односи Срба и Хрвата, национални идентитет и мањинска права са аспекта европских интеграција“, који су финансирани од стране Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

¹ Др Јанко Веселиновић, редовни професор, Универзитет у Новом Саду, Пољопривредни факултет, Трг Доситеја Обрадовића 8, Нови Сад, email: veselinovic.janko@gmail.com

² Др Тодор Марковић, ванредни професор, Универзитет у Новом Саду, Пољопривредни факултет, Трг Доситеја Обрадовића 8, email: todor.markovic@polj.edu.rs

³ Др Маријана Дукић Мијатовић, доцент, Универзитет у Новом Саду, Економски факултет, Др Симе Милошевића 16, Нови Сад, email: m.mijatovic@ef.uns.ac.rs

LEGAL AND ECONOMIC STATUS OF PUBLIC AND PRIVATE GRAIN STORAGE*

Veselinović Janko ¹, Marković Todor ²,
Dukić Mijatović Marijana ³

Summary

Decreasing oscillations in market supply, price stabilization and maintenance of grain mass and quality are the most important tasks of storing. Legislation in the field of storing grain for third parties has two primary reasons. The first one concerns the need to provide a hygienic practice for safe grain storing. The second one is the security of the grain depositors and their stock. Agricultural producers can decide to sell their surplus grain stock as they see fit only when storage facility owner is not in a position to monopolize and is not conditioning the depositor. Licensed warehouses of agricultural products issue commodity bills to owners of deposited goods, while guarantors or compensation funds provide security for the deposited goods. Serbia has a law on public grain storage, but it is not implemented enough, while the field of the so-called private grain warehouses has not been legally regulated. This creates numerous problems in practice and also calls for legal changes.

Key words: regulations, quality, milk, aflatoxin, number of microorganisms

* This paper is part of the project III46006 entitled "Sustainable Agriculture and Rural Development in terms of the Republic of Serbia Strategic Goals Realization within the Danube Region" and the project III47024 "Social relations of Serbs and Croats, national identity and minority rights from the aspect of European integration", financed by the Ministry of Education, Science and Technological Development of the Republic of Serbia.

¹ Janko Veselinović, full professor, University of Novi Sad, Faculty of Agriculture, Trg Dositeja Obradovića 8, Novi Sad, email: veselinovic.janko@gmail.com

² Todor Marković, associate professor, University of Novi Sad, Faculty of Agriculture, Trg Dositeja Obradovića 8, Novi Sad, todor.markovic@polj.edu.rs

³ Marijana Dukić Mijatović, assistant professor, University of Novi Sad, Faculty of Economics, Dr Sime Miloševića 16, Novi Sad, email: m.mijatovic@ef.uns.ac.rs

1 Увод

Складиштење житарица једна је од кључних карика у ланцу који повезује пољопривредне произвођаче, са једне стране, односно субјекте промета и прераде, са друге стране. Основна функција складиштења житарица је очување производних количина и квалитета, али се јављају и друге значајне функције (Мастиловић и сар., 2011):

- Решава се несклад између сезонског карактера производње и континуираног карактера прераде;
- Сабирају се уситњене, тржишно неконкурентне количине производа од стране појединачних пољопривредних произвођача;
- Хомогенизују се и стандардизују ускладиштене количине, чиме се ствара тржишни производ дефинисаног нивоа квалитета.

У већини српских складишта за житарице значајан је удео ускладиштене робе чији је власник треће лице, а у највећем броју случајева пољопривредни произвођач. Последњих година пољопривредни произвођачи, незадовољни и својим положајем и могућностима у односу на складишаре, инвестирају у сопствене, најчешће мање, складишне капацитете.

Циљ складиштења пољопривредних и прехранбених производа јесте да се изједначе осцилације у снабдевању тржишта, затим да се обезбеди редовна и континуирана испорука сировина за прерађивачку индустрију, као и успостављање равнотеже између понуде и тражње, чиме се постиже стабилизација тржишних цена (Alexander, Kenkel, 2012). Управо је тежња да се стабилизују цене основних животних намирница један од главних разлога зашто већина развијених земаља, али и земаља у развоју, стимулише и подстиче изградњу објеката за чување и складиштење пољопривредних производа.

У пољопривредно интензивним земљама складишта за житарице имају важну улогу за повезивање пољопривредних произвођача који се баве производњом житарица и субјеката промета и прераде тих производа. Сами складишни капацитети нису довољна сигурност за ускладиштену робу и веома је важан правни статус тих складишта. Тек лиценцирањем складишта за житарице могу да обезбеде адекватне техничке услове за складиштење жита-

рица, стручне кадрове који га воде, што треба да допринесе хигијенској безбедности житарица и финансијску сигурност за оставодавца.

До доношења Закона о јавним складиштима пољопривредних производа 2009. године није се правила подела на јавна и приватна складишта. Неки аутори (Капор, Царић, 1993) сматрали су да се у таквој ситуацији када нису дефинисана јавна складишта сва „складишна предузећа“ налазе у статусу јавног складишта.

Доношењем Закона о јавним складиштима за пољопривредне производе (Закон о јавним складиштима за пољопривредне производе - ЗОЈС, 41/2009) дефинисана су јавна складишта за пољопривредне производе, укључујући и складишта за житарице, а остала складишта остала су нормативно неуређена. Законски ненормирана приватна складишта за житарице, остала су значајно ван домашаја норми које се тичу хигијенске праксе за безбедно складиштење житарица, а сасвим мимо императивних норми које се тичу сигурности оставодавца за ускладиштену робу. Док систем јавних складишта предвиђа издавање робних записа, као финансијских инструмената, које може да користи власник житарица, најчешће пољопривредни произвођач, приватна складишта немају такву обавезу, нити овлашћење.

„Један од облика обезбеђивања пољопривредним произвођачима, пре свега обртних средстава за започињање делатности јесте развијен систем јавних складишта и вредносних папира“ (Коментар новог Закона о јавним складиштима за пољопривредне производе, 2013).

Ради исплате штете по основу робних записа која је настала у вези са ускладиштењем пољопривредних производа, Закон о јавним складиштима за пољопривредне производе предвидео је оснивање Компензационог фонда (Закон о јавним складиштима, 41/2009: чл. 43). Приватна складишта не дају такве механизме заштите оставодавцима, а осим тога најчешће су у монополском положају према пољопривредницима, услед недостатка складишног простора и економске угрожености пољопривредних произвођача.

Иако су у Србији 2009. године установљена јавна складишта, она девет година након законског нормирања тренутно фактички не постоје. Од 2013. године када их је било 12 (Списак уписаних односно брисаних јавних складишта из регистра јавних складишта, 2013) према последњом списку са почетка 2017. године у Србији постоји само једно јавно складиште. За 2018. годину није објављен списак јавних складишта за пољопривредне производе, а имајући

у виду да је последњем складиштару истекла дозвола, за претпоставити је да у Србији више не постоји ни једно јавно складиште. И у периоду до 2011. године када је Србија располагала са 14 лиценцираних складишта, што је био највећи број, то је било довољно за ускладиштење свега 60.366 тона житарица. Производња житарица те године била је 5.923.325 тона, од тога пшенице 1.921.065 и 4.002.260 тона кукуруза. То је било довољно за „сигурно“ ускладиштење у лиценцираним складиштима тек 1,01% житарица. Остао је законски оквир, на основу кога је формиран Компензациони фонд, али јавна складишта могу се сада анализирати само кроз законодавни оквир, са фокусом на његове недостатке, који су били један од чиниоца да су након одређеног периода постојећа јавна складишта престала да постоје. Иако постоје законске иницијативе за измену постојећег закона (Измене и допуне Закона о јавним складиштима за пољопривредне производе, 2017), до новог законског предлога није се дошло.

2 Значај складиштења и класификација складишта

Потреба за складиштењем готових производа произлази из потребе да се одложи продаја, са основним циљем да се остваре бољи економски ефекти, односно већа добит. Складиштење је нарочито значајно код пољопривредних производа који су сезонског карактера и пристижу једном годишње, а предмет су трговине током целе године (Новковић, Мутавџић, 2009).

У економији земаља са повољним условима за масовну пољопривредну производњу, ланац производње и промета житарица заузима значајно место. Складиштење зрнастих култура једна је од кључних карика овог ланца обзиром да повезује пољопривреднике са прерађивачима и трговцима (Marković, Kokot, 2017).

Све веће интересовање за изградњу центара за пријем, сушење, складиштење, дораду и претовар зрнастих пољопривредних производа последица је процена о профитабилности ове привредне активности (Бабић, М., Бабић, Љ., 2010).

3 Јавна складишта за житарице

Законодавац је код нас уредио складиштење житарица у јавним складиштима доношењем посебног закона. Закон о јавним складиштима за пољопривредне производе из 2009. године обухвата и

житарице (Закон о јавним складиштима за пољопривредне производе - ЗОЈС, Сл. гласник РС, 41/2009). Јавно складиште за житарице обезбеђује стандардизацију техничко-технолошког и хигијенског система складиштења, али и сигурност смештаја житарица, која омогућује оставодавцу да сам утврди најповољније време када ће да прода своје производе, без уцењивања од стране приватног складиштара, који се појављује у улози откупљивача или трећег лица, као откупљивача. Јавна складишта за житарице и остале пољопривредне производе омогућавају да, уз помоћ робног записа, као залог, пољопривредник добије повољнији кредит за набавку сировина, механизације и друге потребе. Ова складишта обезбеђују и друге услове за превазилажење сезонског карактера производње и заштите оставодавца кроз осигурање квалитета и количине депоноване робе, што повећава ликвидност пољопривредника, али и целокупног пољопривредног система.

Складиштењем пољопривредних производа у јавном складишту може да се бави правно лице које је регистровано у регистар привредних субјеката и које је уписано у Регистар јавних складишта који води министарство надлежно за послове пољопривреде (ЗОЈС, 2009).

Из дефиниције јавног складишта произлази да послом складиштења пољопривредних производа може да се бави правно лице „које је регистровано у регистар привредних субјеката“. У регистар привредних субјеката уписују се привредна друштва, односно ортакчко и командитно друштво, друштво са ограниченом одговорношћу и акционарско друштво, али и предузетници и задруге. У овај регистар уписују се и јавна предузећа (Закон о регистрацији привредних субјеката, 2005).

Статус јавног складишта добија се тек дозволом за рад, које издаје надлежно министарство, и уписом у Регистар јавних складишта, на основу дозволе коју у форми решења даје надлежни министар (ЗОЈС, 2009: чл. 5 и 6). Брисањем из Регистра јавних складишта, на основу решења министра, тај статус се губи. Надлежно министарство објављује списак уписаних, односно брисаних јавних складишта из Регистра јавних складишта, који се објављује у Службеном гласнику Републике Србије (ЗОЈС, 2009: чл. 5 и 6). Закон прописује обавезу складиштара „да настави рад по издатим робним записима до истека уговора о ускладиштењу“ (ЗОЈС, 2009: чл. 12).

Да би се правно лице код нас могло бавити пословима ускладиштења пољопривредних производа у јавном складишту неопходно је

да испуњава законске услове (ЗОЈС, 2009: чл. 4). Услови се тичу складишног простора, опреме, вредности основних средстава, показатеља финансијског пословања и општих услова складиштења и одговорног лица. Посебним Правилником (Правилник о условима које морају да испуњавају јавна складишта, 2012: чл. 2-7) детаљно су прописани услови у погледу складишног простора за пријем, чување и испоруку зрнастих култура. Овим правилником прописани су услови у погледу складишног простора за пријем, за чување и испоруку пољопривредних производа, као и опреме за мерење количине и утврђивање квалитета пољопривредних производа. Други део правилника односи се на нормирање финансијских услова за правно лице које се бави послом јавног складишта. Тако су посебно нормирани услови у погледу вредности основних средстава која нису оптерећена хипотеком или другим заложним правом и условима у погледу показатеља финансијског пословања у претходном обрачунском периоду (Правилник о условима које морају да испуњавају јавна складишта, 2012: чл. 8 и 9). Код нас једино у области складиштења пољопривредних производа постоји институт "јавних складишта". Ван ове области нема правно регулисаног института јавних складишта.

Посебну пажњу треба обратити на чињеницу да је могуће да неко привредно друштво у свом називу има појам "јавно складиште", а да оно није регистровано код надлежног министарства за послове складиштења пољопривредних производа (Статут АД за складиштење робе „Јавна складишта“, 2012). Могуће је да конкретно привредно друштво има и за делатност складиштење житарица. То може да доведе у заблуду другу уговорну страну. Закон о јавним складиштима за пољопривредне производе нема одредбу којом би се забранило да се у пословно име привредног друштва унесе две повезане речи "јавна складишта", или изведеницу од тих речи. То би посебно морало да се односи на складишта која нису уписана у Регистар јавних складишта. У другим посебним законима то је уређено. Тако је Законом о банкама прописано да банка у свом пословном имену мора имати реч "банка", а "нико осим банке не може у свом пословном имену имати, односно у обављању своје делатности употребити, односно користити реч "банка" или изведеницу од те речи"(Закон о банкама, 2005: чл. 6). Слично је и са Законом о осигурању, у коме је прописано да појам „осигурање/ реосигурање“, односно појам изведен из тог појма у свом пословном имену или називу може уписати у регистар надлежног органа и користити у правном промету само лице које је за то добило дозволу Народне банке Србије у складу са овим законом, а друго

лице га може уписати у тај регистар, односно користити у правном промету само ако му је то изричито дозвољено другим законом (Закон о осигурању, 2014: чл. 14).

Функција јавних складишта за житарице може бити остварена само уз постојање институције која гарантује за ускладиштену робу, поред јавног складиштара. Код нас је то Компензациони фонд који је установљен Законом о јавним складиштима за пољопривредне производе (ЗОЈС, 2009: чл. 43-59). У првом члану којим се дефинише његова надлежност наведено је: „ради исплате штете по основу робних записа која је настала у вези са ускладиштењем пољопривредних производа у складу са овим законом оснива се Компензациони фонд“ (ЗОЈС, 2009: чл. 43). Имајући у виду да је „јавно складиште дужно да изда робни запис са свим прописаним подацима на основу закљученог уговора о ускладиштењу по пријему пољопривредних производа на ускладиштење“ (ЗОЈС, 2009, чл. 20) оснивање Компензационог фонда проистиче из потребе да се гарантује за ускладиштену робу. То је кључна разлика у односу на приватна складишта где осим неадекватне гаранције складиштара не постоји никаква институционална заштита оставиоца житарица. Компензациони фонд исплаћује и штету која је настала на роби, уколико то не учини складиштар (ЗОЈС, 2009, чл. 49). Код приватних складишта не постоји ни овај вид солидарне одговорности, пошто приватна складишта нису „везана“ за Компензациони фонд.

Приватна складишта за житарице 4

Већина складишта у Србији немају статус јавних складишта. Јавна складишта остају предмет теоретских истраживања, пошто постоји закон који их регулише, али у 2017. години је постојало само једно јавно складиште, а из доступних извора произлази да од 2018. године не постоји ни једно јавно складиште (Списак уписаних, односно брисаних складишта из регистра јавних складишта, 2017). Према изведеној дефиницији могло би се рећи да се складиштењем пољопривредних производа у приватном складишту бави правно лице, које је регистровано у регистар привредних субјеката, али које није уписано у Регистар јавних складишта, које води министарство надлежно за послове пољопривреде.

Док су јавна складишта, којих тренутно нема, детаљно нормирана законским и подзаконским актима, приватна складишта, у којима се складиште сви житарски производи, код нас нису законски, ни по-

дзаконски уређена, односно уређена су фрагментарно и несистематски.

За обављање привредне делатности складиштења житарица нужно је да је правно лице уписано у регистар привредних субјеката. То се односи и на предузетнике. Посредно произлази став да посао складиштења житарица не мора бити дефинисан као претежна делатност тог правног лица, већ се он њом може бавити и као допунском делатношћу. Тим поводом треба имати у виду да се у Регистар привредних субјеката уписује само претежна делатност (Правилник о садржини регистра привредних субјеката и документацији потребној за регистрацију, 2016: чл. 4). Тим послом може да се бави и предузетник, јер он може да “обавља све делатности које нису законом забрањене за које испуњава прописане услове” (Закон о привредним друштвима, чл. 88). Према Закону о задругама, задруга “може обављати законом дозвољене делатности.” (Закон о задругама, 2015: чл. 9). И пољопривредна задруга, али и нека друга врста задруге, која испуњава прописане услове, могла би да се бави пословима складиштења житарица, односно пољопривредних производа. Иако се у Закону о јавним предузећима (Закон о јавним предузећима, 2016: чл. 2). складиштење пољопривредних производа не наводи као делатност од општег интереса одредница “и другим областима”, као и одредница “и друге делатности одређене законом као делатности од општег интереса” не искључује могућност да јединица локалне самоуправе оснује јавно предузеће за складиштење житарица или пољопривредних производа проглашавајући то јавним интересом те локалне самоуправе, или да прошири постојећу делатност неког од јавних предузећа.

За обављане послова складиштења пољопривредних производа неопходно је да приватно складиште задовољава услове који се тичу складишног простора и опреме, јер је задовољавање техничких услова за обављање делатности услов код свих делатности. Делатност складиштења пољопривредних производа, према Уредби о класификацији делатности је у сектору 52, група 52.10, под називом “рад складишних и стоваришних објеката за све врсте терета као што су: силоси за житарице, стовариште за различите терете, стоваришта-хладњаче и др.” (Уредба о класификацији делатности, 2010).

Након уписа привредног субјекта у Регистар привредних друштава нужно је да се за простор у коме се складиште житарице и опрема докаже да испуњава одређене услове. То би требале да утврде на-

длежне инспекције кроз инспекцијски преглед. У том делу законодавни оквир је мањкав, иако житарице служе за исхрану људи и животиња, па је важна безбедност и у фази складиштења. Складишта за ове производе требала би да испуњавају услове које произлазе из закона (Закона о безбедности хране, 2019, чл. 1 и 2) који се односи на “одговорност субјеката у пословању храном и храном за животиње.” Међутим, тај закон нема посебне одредбе које се односе на складиштење житарица. Када бисмо се користили аналогијом према Закона о јавним складиштима приватни складиштар би требао да испуњава услове везане за пријем, чување и испоруку пољопривредних производа на начин којим се обезбеђује очување квалитета и хигијенска исправност ускладиштених пољопривредних производа у зависности од врсте пољопривредних производа који су предмет ускладиштења. Према истој аналогији складиштар би требао да поседује опрему за мерење количине и утврђивање квалитета пољопривредних производа који се складиште у зависности од врсте пољопривредних производа који су предмет ускладиштења. Међутим, пошто приватна складишта нису јавна, ова аналогија не може да се примени. Не постоји посебан правилник који би се односио на складиштење житарских производа. Чак и Правилник о санитарно-хигијенским условима за објекте у којима се обавља производња и промет животних намирница и предмета опште употребе (Правилник о санитарно-хигијенским условима за објекте у којима се обавља производња и промет животних намирница и предмета опште употребе, 1997) не обухвата складишне просторе за житарице. Правилником о минималним техничким условима за обављање промета робе и вршење услуга у промету робе (Правилник о минималним техничким условима за обављање промета робе и вршење услуга у промету робе, Сл. гласник РС, бр. 47/96, 22/97, 6/99, 99/2005, 100, 2007, 98/2009 и 62/2011 – др. правилник, чл. 24.) прописани су минимални технички услови за складиштара пшенице и ражи (хлебног жита).

За почетак обављања делатности приватног складиштара житарица нису прописане ни вредност основних средстава која нису оптерећена хипотеком или другим заложним правом, у зависности од врсте пољопривредних производа који су предмет ускладиштења, као ни показатељи финансијског пословања у претходном обрачунском периоду. Није нужно ни да одговорно лице, у правном лицу које се бави пословима складиштења у приватном складишту, испуњава одређене услове. Подсетимо да је нужно да одговорно лице у јавном складишту за пољопривредне производе има високу стручну спрему и да није правоснажно осуђивано за кри-

вична дела против радних односа, привреде, имовине, правосуђа, јавног реда и правног саобраћаја, као и службене дужности. Из овога произлази да законодавац није заштитио трећа лица од потенцијално неодговорних приватних складиштара житарица.

5 Нужност законских измена

Компензациони фонд, институција која је формирана Законом о јавним складиштима за пољопривредне производе, је изнео предлог измена тог закона (Измене и допуне закона о јавним складиштима за пољопривредне производа, 2017). Предложено је увођење двостепеног система складиштења пољопривредних производа. У образложењу предлога се истиче да “у Србији поред система јавних складишта послују и складишта која раде само по Закону о облигационим односима, тј. немају обавезу лиценцирања и немају посебну контролу свог рада.” Предлог Компензационог фонда, који представља законску иницијативу, је да у двостепеном систему, први степен чине лиценцирана јавна складишта, док би у оквиру другог степена била складишта која нису јавна, али која такође чувају пољопривредне производе трећих лица. Изменама Закона предлаже се и да складишта у другом степену морају бити контролисана и обавезна да испуне минималне услове за складиштење пољопривредних производа, што ће повећати укупну сигурност за оставиоце робе. Према законској иницијативи за измену закона о јавним складиштима за пољопривредне производе коју је поднео Компензациони фонд утврдила би се законска обавеза осигураваача да ако се догоди осигурани случај осигурану суму исплати непосредно имаоцу права по робном запису и то по редоследу: 1) јавном складишту за неизмирену накнаду; 2) повериоцу имаоцу заложице, до висине неизмиреног потраживања; 3) преносиоцу; 4) власнику робе.

Важна измена тиче се предлога да јавна складишта имају обавезу да осигурају само складишне капацитете, а не сва основна средства (тако је по важећем Закону), што представља проблем код великих система. Предлаже се да јавна складишта буду дужна да код лиценцирања приложе доказ о осигурању депоноване робе на пуну тржишну вредност током целог периода важења дозволе. До сада је постојала обавеза да јавно складиште осигура робу, али не и обавеза да достави доказ о томе, па постоји ризик да ли је јавно складиште ову обавезу испунило, што повериоце, са друге стране, излаже ризику немогућности наплате својих потраживања из винкулираних полиса.

Закључак **6**

ПРАВНИ И
ЕКОНОМСКИ
СТАТУС ЈАВНИХ
И ПРИВАТНИХ
СКЛАДИШТА ЗА
ЖИТАРИЦЕ

Складиштење житарица, са својим специфичностима: сезонског пријема, временски дистрибуисаног плаћања и дуготрајног чувања, има незаменљиву функцију у ланцу између производње, промета и прераде у савременом пословном окружењу.

Складиштење житарица подразумева врло комплексан скуп најразличитијих процеса - попут технологије складиштења, контроле квалитета и комерцијално - правних послова до потпуно нових који укључују и примену најновијих сазнања из биолошких дисциплина како би се управљало овим специфичним екосистемом, али и економских, како би се максимизирао профит сваког учесника у овом ланцу производње.

Имајући у виду да цена житарица на домаћем тржишту зависи од извозне цене, може се закључити да је нужно квалитетније законско регулисање области складиштења житарица, имајући у виду и упоредна искуства. То је потребно како би се обезбедила већа сигурност за ускладиштене житарице, али и да би се омогућило обезбеђење обртних средстава пољопривредницима, кроз робне записе. Није економски, ни правно оправдано да се Закон о јавним складиштима за пољопривредне производе у Србији готово не примењује и да је у потпуности неуређено сертификавање приватних складишта житарица.

Литература **7**

1. "АД за складиштење робе "ЈАВНА СКЛАДИШТА", Суботица, 28.06.2012, статут Друштва
2. Alexander, C., Kenkel, P. (2012): Economics of Commodity Storage, Stored Product Protection, Kansas State University, Manhattan, 1.
3. Бабић Мирко, Бабић Љиљана (2014): Градња малих центара за сушење и складиштење зрна, ПТЕП - Часопис за процесну техни-ку и енергетику у пољопривреди, Нови Сад, 8(1-2), 10-14.
4. Измене и допуне Закона о јавним складиштима за пољопривредне производе, 2017, <http://www.kompe nzacionifond.gov.rs/index.php?page=3-medija-centar&more=11-vesti&txt=225>, 20. мај 2018.
5. Измене и допуне Закона о јавним складиштима за пољопривредне производе, 2017, <http://www.kompe nzacionifond.gov.rs/index.php?page=3-medija-centar&more=11-vesti&txt=225>, 15. мај 2018.
6. Капор В., Царић С. (1993): Уговори робног промета, Нови Сад, 248.
7. Коментар новог Закона о јавним складиштима за пољопривредне производе, ParagrafLex, Београд, 2013, 1.
8. Marković, T., Kokot, Ž. (2017): Economic Effects of Investment in Construction of Floor Storage for Arable Crops. IETI Transactions on Engineering Research and Practice. 1(1), International Engineering and Technology Institute (IETI), Hong Kong, 15-26.

9. Мاستиловић Јасна, Јанић-Хајнал Елизабет, Торбица А., Појић Милица, Живанчев Д., Кеврешан Ж., Новаковић Александра, Ра-дусин Тања (2011): Савремени приступ управљању складиштем за зрнасте културе, Приручник за рад складишта за зрнасте кул-туре, Универзитет у Новом Саду, Институт за прехранбене технологије, Нови Сад, 22.
10. Новковић Н., Мутавџић Беба (2009): Економски ефекти складиштења житарица, ПТЕП - Часопис за процесну технику и енергетику у пољопривреди, 13(1), Нови Сад, 54-57.
11. Новковић Н., Ђосовић Ј., Шилић Јасна, Топић М. (2006): Ефекти инвестирања у проширење капацитета силоса, ПТЕП - Часопис за процесну технику и енергетику у пољопривреди, 10(1-2), Нови Сад, 50-53.
12. Правилник о минималним техничким условима за обављање промета робе и вршење услуга у промету робе, Сл. гласник РС, бр. 47/96, 22/97, 6/99, 99/2005, 100, 2007, 98/2009 и 62/2011 – др. правилник, чл. 24.
13. Правилник о садржини регистра привредних субјеката и документацији потребној за регистрацију, Сл. гласник РС, бр. 42/2016, чл. 4.
14. Правилник о санитарно-хигијенским условима за објекте у којима се обавља производња и промет животних намирница и предмета опште употребе, Сл. гласник РС 6/97, 52/97, чл. 2 и 3.
15. Правилник о условима које морају да испуњавају јавна складишта, Сл. гласник РС, бр. 30/2010, 44/2011 И 47/2012, чл. 8 и 9.
16. Списак уписаних односно брисаних јавних складишта из регистра јавних складишта, Сл. гласник РС, број 3/12, 8 јануар 2013.
17. Уредба о класификацији делатности, Сл. гласник бр. 54/2010.
18. Закон о банкама, Сл. гласник РС, бр. 107/2005, 91/2010 и 14/2015, чл. 6.
19. Закон о безбедности хране, Сл. гласник РС, бр 41/209, чл. 1 и 2.
20. Закон о јавним предузећима, Сл. гласник РС, 15/2016, чл. 2.
21. Закон о јавним складиштима за пољопривредне производе - ЗОЈС, Сл. гласник РС, 41/2009
22. Закон о осигурању, Сл. гласник РС, 139/2014, чл. 14.
23. Закон о привредним друштвима, Службени гласник РС, 36/2011, 99/2011, 83/2014, и 5/2015
24. Закон о регистрацији привредних субјеката, Сл. гласник РС, бр. 55/2004 и 61/2005, чл 4.
25. Закон о задругама, Сл. гласник РС, 112/2015, чл. 9.

Primljen/Received: 22.03.2019.

Prihvaćen/Accepted: 01.09.2019.